

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Radvanská č. 29, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Kolárska č. 6, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/01/2008 zo dňa 08.01.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/01/2008 zo dňa 08.01.2008 v časti výroku II. podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, d/,e/ OSP **zrušuje** a vec **vracia** odporkyni na ďalšie konanie.

Súd konanie v časti napadnutia výroku I. **z a s t a v u j e**.

Odporkyňa **j e p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania 134,43 € do 30 dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/01/2008 zo dňa 08.01.2008 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka:

- I. Porušila povinnosť upravenú v § 16 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 308/2000 Z.z.) tým, že dňa 25.06.2007 o cca 22.16 hod. odvysielala v rámci programu Črepiny príspevok s názvom *Nové desatoro podľa Vatikánu*, v ktorom prezentovala jednostranné informácie a názory bez toho, aby zabezpečila všestrannosť informácií a názorovú pluralitu k danej problematike v rámci vysielanej programovej služby, za čo uložila navrhovateľke sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. upozornenie na porušenie zákona.
- II. Za porušenie povinnosti upravenej v § 19 ods. 2 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 25.06.2007 o cca 22.16 hod. odvysielala navrhovateľka v rámci programu Črepiny príspevok s názvom *Nové desatoro podľa Vatikánu*, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom znevažoval skupinu osôb na základe viery a náboženstva, za čo bola navrhovateľke uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 5 písm. e/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankcia – pokuta vo výške 2 000 000,-- Sk.

Odporkyňa zdôvodnila rozhodnutie tým, že predmetný príspevok neposkytol divákom všestranné informácie a názorovú pluralitu tak, aby si mohli vytvoriť vlastný objektivizovaný názor na predkladanú problematiku. Vo veci nebolo zistené, že by v súvislosti s predmetou problematikou, ktorú obsahoval príspevok, boli v relevantnej časovej súvislosti s daným programom v rámci programovej služby navrhovateľky odvysielané iné relevantné informácie. Preto odporkyňa dospela po preskúmaní a zhodnotení kvalitatívneho ako aj kvantitatívneho hľadiska, že prišlo k porušeniu ustanovenia § 16 písm. a/ citovaného zákona.

Obsah príspevku považovala rada za vzdialený konštruktívnej kritike s určitou informačnou hodnotou, ale zároveň aj za znevažujúci voči predstaviteľom katolíckej cirkvi. Obsah predmetného príspevku zhodnotila ako prejav intolerancie voči predstaviteľom cirkvi, čím prišlo k porušeniu ust. § 19 ods. 2 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka uvádzajúc, že v tomto prípade namieta procesné pochybenia, spočívajúce v nedostatočne zistenom skutkovom stave a následne v tom, že rada vec posúdila aj právne nesprávne.

Uvedené dôvody navrhovateľka konkretizovala nasledovne:

1. Rada odňala možnosť konáť navrhovateľke pred správnym orgánom, čo má za následok nezákonné rozhodnutie rady spôsobené procesným pochybením správneho orgánu,

ked'že sa na dané konanie vzťahuje v zmysle § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. procesný predpis – zákon č. 71/1967 Zb. správny poriadok (ďalej len správny poriadok), ktorý v danej veci odporkyňa viackrát porušila. Navrhovateľka uviedla, že prišlo najmä k porušeniu § 3 ods. 2, 3 správneho poriadku, pretože odporkyňa svojim konaním neumožnila navrhovateľke zúčastniť sa na konaní a realizovať svoje zákonné práva a záujmy v konaní, najmä neumožnila, aby sa navrhovateľka oboznámila so stážnosťou, ktorá bola podkladom rozhodnutia, teda s podkladom, na základe ktorého začala odporkyňa správne konanie. Rovnako neumožnila navrhovateľke vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním, k spôsobu ich zistenia, prípadne neumožnila navrhnúť ich doplnenie. Uvedeným postupom porušila ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku. Keďže na základe uvedeného postupu a odopretia možnosti konáť účastníkovi konania pred správnym orgánom, vydala rozhodnutie, ktoré nespĺňa podmienky § 46 správneho poriadku, je potrebné napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec vrátiť správnemu orgánu na ďalšie konanie. Navrhovateľka ďalej uviedla, že rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania neuviedla konkrétnie, ktorou časťou odvysielaného programu bol údajne porušený zákon. Urobila tak až následne, ako je to možné zistiť zo zápisníc zo zasadnutí po začatí správneho konania, pričom kancelárii bola radou uložená úloha zabezpečiť aj nevyhnutné podklady a dôkazy pre rozhodnutie vo veci.

2. Navrhovateľka poukázala na výroky o porušení zákonných povinností vyplývajúcich z ust. § 19 ods. 2 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. tak, ako sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s tým, že sú výsledkom nesprávnych skutkových zistení a záverov, rovnako aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia viackrát uviedla, že konfrontujúc argumentáciu účastníka konania a zverejnené informácie v obsahu predmetného príspevku, považuje príspevok za kritiku predstaviteľov katolíckej cirkvi a jej činnosti s difamujúcim charakterom. Navrhovateľka tak konštatuje, že odporkyňa dospela k záveru, že predmetný príspevok kritizuje predstaviteľov cirkvi (biskupov a kardinálov), nie členov katolíckej cirkvi. Podľa navrhovateľky rada v priebehu správneho konania dospela k šokujúcim záverom, že v prípade kritiky, ironizovania a zosmiešňovania inštitucionálnych predstaviteľov akejkoľvek cirkvi sa naplní skutková podstata propagovania násilia, nenávisti, či hanobenia na základe viery a náboženstva, hanobenia mnoho miliónov ľudí, ktorí sa s konkrétnym náboženstvom identifikujú. Podľa navrhovateľky však v reportáži nezazneli žiadne vyhlásenia, ktoré by implikovali znevažovanie veriacich. Neurážali sa žiadne postuláty a základy viery kresťanského náboženstva, žiadne náboženské

symboly a posvätné texty. Reportáž sa venovala obyčajnému cirkevnému dokumentu vydanému oficiálnymi predstaviteľmi rímsko-katolíckej cirkvi, určenému vodičom motorových vozidiel, ktorý ani zdôaleka nie je textom vieroučným, teda záväzným, ale len odporúčajúcim. Keďže ide o cirkevný dokument napísaný a vydaný ľuďmi, v tomto kontexte ho podľa navrhovateľky možno podrobiť hodnoteniu a to aj kritickému, či ironizovaniu, či zosmiešňovaniu. Navrhovateľka uviedla, že v pluralitnej spoločnosti je nemožné sa vyhnúť konfrontácii ľudí s rozdielnou svetonázorovou orientáciou, dôležité je, aby boli dodržané pri konfrontácii zásady tolerancie. Kategória príslušnosti k náboženstvu prevyšuje kategóriu príslušnosti k cirkvi ako organizácii ľudí. Dokument Vatikánu adresovaný motoristom je cirkevným dokumentom, výsledkom činnosti predstaviteľov rímsko-katolíckej cirkvi, ktorí si nemôžu uzurpovať právo na neomylnosť, a z tohto dôvodu byť citliví na kritiku a ironizovanie ich činnosti.

S poukazom na uvedené požiadala navrhovateľka Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby v *napadnutej časti výroku II. zrušil rozhodnutie odporkyne č. RP/01/2008 zo dňa 08.01.2008.*

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa dňa 01.04.2008 uvádzajúc:

1. K procesným porušeniam – v oznámení o začatí správneho konania bol predmet správneho konania špecifikovaný dostatočne, pričom z jeho obsahu zreteľne a jasne vyplynulo, že odvysielaním predmetného príspevku mohlo dôjsť k znevažovaniu na základe viery a náboženstva (§ 19 ods. 2 písm. a/) a k prezentácii jednostranných informácií a názorov bez toho, aby bola zabezpečená všestrannosť informácií a názorová pluralita v rámci vysielanej programovej služby (§ 16 písm. a/ citovaného zákona). Zdôraznila, že navrhovateľka mala podľa § 21 možnosť požiadať o ústne pojednávanie v danej veci a podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku ako účastníčka konania mala právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy, dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom, o čom bola odporkyňa výslovne poučená. Navrhovateľka žiadne z uvedených procesných práv nevyužila. Odporkyňa uviedla, že argument navrhovateľky týkajúci sa špecifikácie predmetu správneho konania považuje za zjavne zavádzajúci, keďže v oznámení o začatí správneho konania bolo explicitne uvedené, že predmetné správne konanie sa začalo v súvislosti s odvysielaním príspevku *Nové desatoro podľa Vatikánu* v programe Črepiny dňa 25.06.2007 o cca 22.16 hod. Odporkyňa zdôraznila, že rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán, pričom navrhovateľka v súlade s § 34 ods. 3

zák.č. 71/1967 Zb. bola povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnemu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka sa k predmetu správneho konania vyjadrila, je podľa odporkyne nutné odmietnuť tvrdenie navrhovateľky, že jej svojim postupom odobrala možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia.

Odporkyňa zároveň uviedla, že s poukazom na § 32 ods. 2 správneho poriadku usúdila, že povaha veci nevyžaduje nariadenie ústneho pojednávania za účelom vypočutia účastníkov konania, keďže sa navrhovateľka vyjadrila písomne. S poukazom na uvedené je navrhovateľka názoru, že svojim postupom nijakým spôsobom neobmedzila ani neporušila procesné práva navrhovateľky ako účastníka správneho konania.

Odporkyňa ďalej uviedla, že konanie začína v zásade z vlastného podnetu, pričom zdrojom informácií o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie správneho konania ex offo je bud' vedomosť z vlastnej činnosti alebo z oznamení, podnetov a stážnosti fyzických alebo právnických osôb, resp. iných subjektov. Samotná stážnosť nie je podkladom pre rozhodnutie rady, je to len informácia, že by mohol byť porušený zákon. Keďže uvedené oznamenie tretej osoby nemá pre radu záväzný charakter, nemá ani charakter návrhu na začatie konania. Z uvedených dôvodov považuje odporkyňa tento argument navrhovateľky za nedôvodný. Pokial' mala záujem navrhovateľka oboznámiť sa s obsahom stážnosti, mala tak urobiť v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám.

2. Odporkyňa považuje skutkový stav za nespochybnielny, keďže obsah odvysielaného príspevku bol zistený zo záznamu vysielania a je doslovne prepísaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľka uviedla, že zastáva názor, že chráni obe navrhovateľom označené skupiny, teda predstaviteľov cirkvi ako aj samotných veriacich a to pred prejavmi, ktoré implikujú znevažovanie na základe viery, nakoľko existuje dôvodný predpoklad, že aj oficiálny predstaviteľ cirkvi zdieľajú určité náboženské presvedčenie ako radoví veriaci občania. Odporkyňa uviedla, že v tomto prípade išlo o hodnotenie etickej miery obsahu predmetného príspevku vo vzťahu k možnému znevažovaniu dotknutej skupiny osôb, na ktorú sa vzťahuje správna úvaha odporkyne.

Odporkyňa ďalej uviedla, že sloboda prejavu nemá absolútny charakter podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Výkon slobôd, keďže zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosti môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií, alebo zachovanie autority alebo nestrannosti súdnej moci.

Napriek skutočnosti, že obsahovou dominantou predmetného príspevku boli komentáre redaktora k jednotlivým cirkevným prikázaniam pre motoristov, podľa záveru odporkyne nešlo zo strany navrhovateľky o prezentáciu vecnej kritiky, ale o cielené zosmiešnenie predstaviteľov cirkvi na základe ich kresťanského vierovyznania bez akejkoľvek informačnej hodnoty.

S poukazom na uvedené navrhla odporkyňa súdu, *aby rozhodnutie č. RP/01/2008 zo dňa 08.01.2008 potvrdil.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. a § 250l ods. 1 OSP preskúmal opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo a to v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Vo veci nariadił pojednávanie, vykonal dokazovanie, podrobne sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne č. 363-PgO/O-4416/2007 a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne musí zrušiť.

Súd konanie zastavil v späťvzatej časti návrhu – preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne v časti výroku I. podľa § 250l ods.2 OSP v spojení s § 250h ods. 1, 2 OSP a § 250d ods. 3 OSP.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č.71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka

musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č.71/1967 Zb. správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnemu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 33 ods.2 zákona č.71/1967 Zb. správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

V tomto prípade sa súd prejudiciálne zaoberal otázkami, či sa odporkyňa v rámci správneho konania nedopustila porušenia príslušných ustanovení správneho poriadku, na ktorý odkazuje § 71 ods. 1 zák.č. 308/2000Z.z. a to v rozsahu dôvodov obsiahnutých v opravnom prostriedku navrhovateľky a dospel k záveru, že odporkyňa v tomto prípade nepostupovala v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutiam mohli vyjadriť k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. K tomuto záveru dospel senát najvyššieho súdu po preštudovaní všetkých písomností obsiahnutých v priloženom administratívnom spise, z obsahu ktorého bolo zistené, že odporkyňa doručila dňa 17.10.2007 navrhovateľke oznámenie o začatí správneho konania, ku ktorému zaslala navrhovateľka dňa 13.11.2007 svoje stanovisko zo dňa 30.10.2007. Ďalej sa v administratívnom spise nachádza správa o šetrení stážnosti č. 3111/121-2007, ktorá bola predložená na rokование Rady pre vysielanie a retransmisiu dňa 09.10.2007. Súčasťou spisu je aj správa o šetrení ako aj monitorovaní vysielania zo dňa 11.09.2007. V administratívnom spise sa ďalej nachádza koncept uznesení predložených na rokование rady dňa 07.12.2007, ako aj obálka so zápisnicou o hlasovaní, samotné rozhodnutie a doručenka o preukázani doručenia napadnutého rozhodnutia navrhovateľke.

S poukazom na uvedené zistenia je senát názoru, že sa odporkyňa v tomto prípade neriadila citovaným ustanovením § 33 ods.2 správneho poriadku dostatočne, keďže nevyzvala

navrhovateľku, aby sa vyjadriła k podkladom a spôsobu ich zistenia pred vydaním rozhodnutia, a zároveň aby umožnila navrhovateľke v primeranej lehote podať vo veci vyjadrenie.

Úlohou súdu bolo zároveň aj posúdiť, či uvedené procesné pochybenie odporkyne je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 OSP). V tomto prípade dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že uvedené procesné pochybenie odporkyne je takou vadou konania, ktorá má vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia odporkyne vo veci samej a následne teda aj na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomuto záveru dospel súd vychádzajúc aj zo Zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady:

- každá osoba, ktorá čeli správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej,
- mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená,
- **osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahе dôkazov proti nej,**
- **má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékolvek rozhodnutie,**
- správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

V tomto prípade odporkyňa nerešpektovala minimálne ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku ako aj dve z vyššie citovaných zásad (sú zvýraznené tučným písmom a kurzívou), keďže neumožnila, aby sa navrhovateľka mohla pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Uvedené procesné pochybenie považuje súd za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto rozhodnutie odporkyne zrušil aj podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

Zároveň na tomto mieste súd konštatuje, že je potrebné, aby rada pri predkladaní administratívnych spisov Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vychádzala z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, podľa ktorej je pod *administratívnym spisom treba rozumieť úplný, žurnalizovaný a originálny zväzok listín týkajúci sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí*. Senát najvyššieho súdu konštatuje, že rada v tejto veci predložila spis, ktorý neboli žurnalizovaný a netvoril zväzok listín, keďže spis neboli zviazaný.

Senát najvyššieho súdu posúdil aj samotnú zákonnosť rozhodnutia odporkyne v napadnutej druhej časti aj z hľadiska právneho posúdenia veci. V tejto časti sa nestotožnil so závermi odporkyne, ktoré sú obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia, pretože podľa názoru senátu z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, čím konkrétny predmetný príspevok znevažoval alebo hanobil na základe viery a náboženstva, pretože nebolo dostatočne preukázané, či predmetný príspevok je takýmto obsahom, alebo ktoré konkrétnymi obrazovými alebo slovnými prejavmi, ktoré viedli k znevažovaniu alebo hanobeniu na základe viery a náboženstva a čím.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že predmetný príspevok obsahuje nesúhlas s vydaným Vatikánskym desatorom, ďalej komentáre a názor redaktora na dokument.

Poukazujúc na uvedené dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že v tomto prípade neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ust. § 19 ods. 2 a/ zákona č.308/2000 Z.z. Podľa názoru súdu odôvodnenie rozhodnutia odporkyne neobsahuje dostatok argumentácie, aby bolo možné jednoznačne ustáliť, že odvysielaním príspevku bolo porušené ustanovenie § 19 ods. 2 a/ zák.č. 308/2000 Z.z. Súd považuje preskúmavané rozhodnutie odporkyne za nezrozumiteľné, keďže nie je možné ustáliť spôsob, akým bolo zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti, resp. v čom je obsah odvysielaného príspevku objektívne spôsobilý zasiahnuť do prirodzenej dôstojnosti a rovnosti všetkých ľudí, keďže v tomto prípade, pri porušení povinnosti vyplývajúcej z § 19 ods. 2 citovaného zákona, dotknutou stranou nemusí byť nevyhnutne konkrétny jednotlivec alebo skupina osôb. Odporkyňa dostatočne neobjasnila akým spôsobom alebo čím konkrétnie boli naplnené v tomto prípade znaky pojmu znevažovať, alebo hanobiť.

Je si potrebné uvedomiť, že názor, ktorý je odlišný od názoru, ktorý bol prezentovaný v dokumente *Nové desatoro podľa Vatikánu* nemožno trestať a to ani v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. bez toho, aby rozhodnutie obsahovala jasnú a zrozumiteľnú špecifikáciu porušenej povinnosti vysielaťa. Z tohto dôvodu zrušil súd rozhodnutie odporkyne v napadnutej časti aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ OSP), keďže daný príspevok nenaplnil pojmové znaky § 19 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona.

V napadnutom rozhodnutí odporkyne absentuje skutková veta (nie je vyšpecifikovaná) a z tohto dôvodu považuje súd preskúmavané rozhodnutie odporkyne za nepreskúmateľné

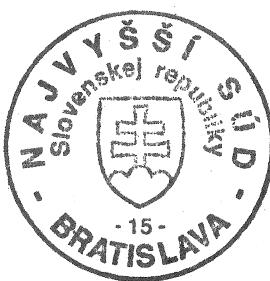
pre nezrozumiteľnosť (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP), keďže nie je možné ustáliť či vôbec a akým spôsobom mali byť naplnené zákonné podmienky aplikácie § 19 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., najmä ktorou časťou komentára redaktora bolo zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti.

S poukazom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že je potrebné rozhodnutie odporkyne v bode II. zrušiť podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, d/, e/ OSP a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP. v spojení s § 250k ods. 1 OSP a priznal úspešnej navrhovateľke právo na náhradu trov konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 15.02.2008 a pojednávanie súdu dňa 17.03.2009 (§ 14 ods. 1 písm. a/, d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len vyhláška) vo výške podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky 1x 48,33 € (úkon z r. 2008) a 1x 53,49€ (r. 2009), t.j. celkom 101,82 € + 19% DPH = 121,17 € a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 1x 6,31€ (r. 2008) a 1x 6,95 € (r. 2009), celkom 134,43 €.

P O U Č E N I E : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 17. marca 2009

JUDr. Anna Elexová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková *Am*